

Bernal, 13 de juliol de 1981

Estimat amic:

D'acord. No hi ha dubte que allo que més els manca, als catalans d'avui, és consciència nacional, i és una llastima que aqueixa eufòria que esbravaren a Madrid no la canalitzin devers fites més positives. Tanmateix, trobo que esta molt bé que els hagin refregat les banderes catalanes pels dallonses als madrilenys. Que tants romanços! Si ens han de tirar alguna cosa en cara, que sigui amb motiu.

Justament a un company d'O.C.C. un amic li ha dut la cinta de les cançons d'aquest nou espectacle de La Trinca de que em parles. De manera que un dia d'aquests tindrè ocasió d'escoltar-les.

Per bé que jo no he rebut cap exemplar del diari, vaig saber que havien publicat la meva carta en forma d'article, la qual cosa m'ha plagut força. Gracies pel sacrifici que t'ofereixes a fer, pero hi ha un amic que m'ha promes passar-me el retall, for the record.

Respecte a totes aqueixes consideracions que fas a l'entorn del concepte "Catalunya endins", no cal dir que hi estic completament d'acord, també. Tanmateix, jo crec que nosaltres, els catalans, sempre pequem de massa prudents i, en algunes coses, crec que hauríem de sortir a jugar disposats a fer joc ras i puntada de peu al cap, perque, si no, de tant ~~ajupir~~ ajupir-nos ens quedarem geperuts i ens l'endinyaran fins al manec. I perdona que les meves paraules siguin un pel fortes, pero t'asseguro que encara no tradueixen tota la indignació que sento per causa de tota aquesta campanya dels castellanoparlants malparits, que, sortosament, no ho són tots. I no continuo per aquest camí, perque si tu m'has fet el sermonet del vicari, jo t'engegaria ara una arenga de barricada.

T'agraeixo l'aclariment sobre el preu de l'Ulisses. Mil set-centes bales ja pinten més bé, pero les 10.000 de l'ala m'havien fet esfereir, sobretot ara que, en poc temps, ens han clavet unes devaluacions que representen un 200%! De manera que ja ens podem anar fent a la idea de restar ací condemnats a no sortir, com aquells qui entraven a l'Infern, in secula seculorum, com no sigui que fem un cop de cap i retornem a casa nostra per no moure'ns-hi mai més. I, si les coses continuen com ara, em penso que no tindrem més remei que fer-lo, aqueix

cop de cap, car ara una de les ombres ominoses que es perfilen a l'horitzó és l'atur, que ja supera les xifres (hom parla d'un 40% sobre la força activa) de l'Estat espanyol (i pensa que ací els aturats no cobren cap subsidi). Un dels rams que comença d'acusar la crisi d'una manera violenta és el dels llibres, i les editorials, distribuïdores i llibreries, en aquests moments, estan amb l'aigua fins al coll, per dir-ho d'alguna manera. Com pots suposar, jo no les tinc totes. De moment, la distribuïdora que esta vinculada amb l'editorial on treballa ja ha acomiadat més de la meitat del personal i tenen el projecte de reduir-se a 25 persones, quan fins ara en tenien unes 130. És allo de les barbes, saps? (No te l'has afaitada pas tu, oi?) És clar que, quan exposo aquesta situació als amics de Barcelona, em diuen que vosaltres també les passeu magres, pero quan em poso a fer comparacions, no puc evitar de petar-me de riure. Pensa que la inflació que vosaltres teniu en un any, nosaltres la tenim mensualment; a sobre, aquestes devaluacions que, logicament, no es reflecteixen als índexs d'inflació, pero hi són, eh?, malgrat les xifres oficials, car els preus, serveis, impostos, etc. s'apugen en conseqüència, i els sous resten cristal·litzats. En aquests cinc anys del Proceso de Reconstrucción Nacional (a jutjar pels resultats, sembla que més aviat es van equivocar en posar-li el nom, puix han estat cinc anys de "Proceso de Destrucción Nacional") el país ha quedat devastat com si hi haguessin passat els "cinc" genets de l'Apocalipsi. Han desballestat la indústria, assolat el camp i enfonsat el comerç (i no diguem res del que ha passat amb la classe mitjana i la baixa). I han pogut fer-ho impunement perque han gaudit d'un poder omnímode, o sigui que han fet i desfet segons els han rotat, sense que ningú digués ni piu, car ja van tenir la precaució de silenciar el poble amb la mordassa de la por, durant la lluita contra la subversió, en la qual empraven els mateixos metodes que els altres, a l'extrem que després han hagut de reconeixer que allo va ser una "guerra sucia". Mentre el "cuíram indocte" gaudeix de tres i quatre sous, per tal com figuren com a interventors a diverses empreses, oficials o no, i augmenta l'arsenal de guerra, la desersió escolar, sobretot als nivells primari i mitja, assoleix xifres escruixidores; les catedres universitaries són ocupades per totiles; els professionals han de guillar devers terres llunyanes; el poble es mor de fam al país de la carn i el blat; els periodistes decents i valents son apallissats o acusats judicialment per cantar les veritats, mentre una de les figures responsables de la situació

caòtica que va provocar el cop militar, l'ex-presidenta Isabelita, la deixen anar a passeig, sense que mai hagi estat jutjada per allo que hauria hagut de ser-ho... en fi, noi, que això és ben bé una wasted land.

Vol dir, doncs, que cada cop és més absurd que ens estiguem aquí, pero el cas és que subsisteixen els mateixos impediments que abans de l'actual situació. D'una banda, els nois, els quals, malgrat tot, no estan tan disposats a pirar, per ara, com nosaltres; de l'altra, trobar a casa nostra una feina a la meua edat i en aquests moments no crec que fos gens facil. Pero... ja veurem qué passara. Potser la fam ens fara decidir d'una vegada, vés a saber.

No saps com m'hauria agradat de veure't representar aquest personatge despistat que et vas inventar! Molt bo l'enfilall de títols de novel·les.

L'altre dia em va plaure de veure un comentari de la Maria A. Capmany a l'Avui sobre la qüestió del copyright en el qual es referia, precisament, a la desprotecció dels traductors en aquest terreny, tema que, com recordaras, vaig tocar fa temps en una lletra i sobre el qual et demanava si l'AELLC n'havia propugnat alguna mesura. Potser fóra bo que a partir d'aquesta nota de la Maria Aurelia, l'Associació es proposés de tractar el tema en una futura sessió.

Tal com t'anunciava a l'anterior, vaig fer el salt i em vaig cruspir La traïció de Llavaneres. Relament, em va decebre força. Potser allo que més ha perjudicat aquest llibre, a criteri meu, és la manca del sentit de la mesura. Una bona esporgada, penso que li hauria anat molt bé. El cas és que, enllaminat per aquesta lectura, he repres la dels volums anteriors i ja sóc al cinquè. Un personatge que m'entusiasma (i considero que és un dels més reeixits) és en Josep, el vagabund. Tots els llibres o les parts on apareix aqueix murri tan catala els trobo magnífics. Ara espero amb candeletes el llibre de les memòries polítiques d'en Puig i Ferrater que l'Ayma m'ha enviat, segons m'anunciava en una carta. Per cert que no he rebut els retalls que em deies haver trames, relacionats amb l'afer Ferradellas. Segurament deuen viatjar en vaixell i un dia o altre arribaran. Parlant de retalls, ara penso que no he vist cap recensió de l'Anonim II d'en Pedrolo. És que ningú no n'ha dit res? Pero, per tal com és molt probable que se m'hagi escapat, ja que no sempre veig tots els Avui, t'agrairé que em ~~fassi~~ facis arribar una fotocopia (o el retall mateix) del que hagi aparegut.

Suposo que ja deveu estar programant les vacances d'enguany, oi?

Tinc entes que fot una calda de ca l'ampla, no? Cap a on penseu anar, aquest any, a Miami?

No sé si t'havia dit que, finalment, vaig tenir carta d'en Xavier Romeu, i fa uns quants dies vaig rebre també dos números de Lluita. Bufa! Aquests sí que juguen fort, eh? És allo que et deia abans: joc ras i puntada de peu ~~mal~~ cap!!

Caps per lligar:

No m'has dit si et sembla bé això d'enviar-me els "contes del diumenge" per correu certificat un cop al mes ni si ja me n'has fet alguna tramesa.

Com sigui que no estic gaire d'ullera avui, plego. Records a la Maria Rosa (encara sirga amb la Virginia Woolf?) i tu rep una forta abraçada del teu